

Zaradi pričujočnosti angeljev se nam morajo še častitljivejše zdeti naše cerkve in, kadar molite Jezusa v presv. rešnjem Telesu, boste gotovo se vselej spoštljivo vedli na tako svetem kraju in vaše molitve ne bodo mlačne in zaspane, marveč pobožne in plamteče, vsaj nekoliko podobne angeljskim!

(Dalje prih.)

Da vas ne bi motil.

Rad vas opazujem
Kedar se igrate,
In po šolskih urah
Med seboj kramljate.

Veselim se skrivaj
Vaše tihe sreče,
Da mi srce v prsih
Rádosti trepeče.

Skôraj bi igrače
Tudi jaz se lotil,
Pa si kar ne upam,
Da vas ne bi motil!

L. Črnej.

Sprehod za vasjo.

(Konec.)

Pri Sodovem kozolcu zavijem proti domu. Kar zagledam pri Bradinu nekaj, kar mi zopet ni bilo čisto všeč. Rezka in Pavelček sta se igrala pred pragom. Komaj zaslišita moje stopinje — smuk v vežo! »Čakajta!« sklenem, »tega vaju odvadim.« Onadva sta stala za vrati, ter menila, da pojdem mimo hiše, ali zmešal sem jima račun. Naravnost v vežo jo zavijem. Rezka in Pavelček sta me zbegana gledala izza vrat, toda jaz sem klical le mater, češ, naj hité, ker je nekdo blizu, ki otroke jé. Seveda se mati tega niso bali, vendar so brž prišli iz sobe ter pošteno ošteli oba, zakaj sta tako plašna. No, ločili smo se že prijatelji. Rezka mi je nazadnje že pogumno pripovedovala, da sta se kamenčkala s Pavelčkom, da pa ta preveč zná in jo vselej užene; Pavelček je pa nasprotno zatrjeval, da ga bo Rezka kmalu premagala. »Pa še jedenkrat poskusita, kdo bo huji«,